

Arrest

nr. 213 033 van 27 november 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. ALENKIN
(voor: X)
Vlaamse Kaai 76
2000 ANTWERPEN

Ten kantore van advocaat A. BOURGEOIS
(voor: X)
Avenue Cardinal Mercier 82
5000 Namur.

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 8 maart 2018 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 30 januari 2018 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk verklaard wordt en tot afgifte van de bevelen om het grondgebied te verlaten, aan de verzoekende partijen ter kennis gebracht op 6 februari 2018.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 september 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 oktober 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. ALENKIN, die verschijnt voor de 1^{ste} verzoekende partij (verzoeker) en van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* A. BOURGEOIS verschijnt voor de 2^{de} verzoekende partij (verzoekster) en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekers die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, komen in maart 2012 (verzoekster) en oktober (verzoeker) 2012 België binnen en dienen een verzoek tot internationale bescherming in.

Op 22 augustus 2012 (verzoekster) en op 24 december 2014 (verzoeker) neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 8 januari 2013 (verzoekster) en op 14 januari 2015 (verzoekers) worden bevelen genomen om het grondgebied te verlaten - asielzoeker (bijlage 13*quinquies*).

Bij arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) nr. 94 407 van 21 december 2012 (verzoekster) en nr. 148 436 van 23 juni 2015 (verzoeker) worden aan verzoekers de vluchtelingenstatus de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

Op 11 september 2015 dienen verzoekers een tweede verzoek tot internationale bescherming in.

Op 5 december 2016 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissingen tot weigering van in overwegingname van een meervoudige asielaanvraag ten opzichte van verzoekers.

Op 5 december 2016 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus ten opzichte van het minderjarig kind van verzoekers (geboren in 2015).

Bij arrest van de Raad nr. 186 950 van 18 mei 2017 wordt het beroep tegen deze beslissingen verworpen.

Bij arrest van de Raad nr. 186 951 van 18 mei 2017 worden aan het minderjarig kind van verzoekers de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

Op 3 juli 2017 dienen verzoekers een derde verzoek tot internationale bescherming in.

Op 22 augustus 2017 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissingen tot weigering van in overwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Op 25 augustus 2017 worden ten opzichte van verzoekers bevelen genomen om het grondgebied te verlaten - asielzoeker (bijlage 13*quinquies*).

Op 27 oktober 2017 dienen verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet.

Op 30 januari 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 27.10.2017 werd ingediend door :

Z., I. (R.R.: xxx – ov: xxx)

geboren te Z. I. op (...) 1981

+ partner: O., D. (R.R.: xxx – ov: xxx)

geboren te N. op (...) 1973

+ minderjarig kind:

- Z., N. (ov: xxx), geboren op (...) 2015

nationaliteit: Russische Federatie

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van

de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpcedure(s) en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten.

Mevrouw O. vroeg op 15.03.2012 een eerste maal asiel aan in België. Deze asielpcedure werd op 21.12.2012 afgesloten met de beslissing 'weigering vluchtelingenstatus + weigering subsidiaire bescherming' door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV). Mevrouw diende tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad van State, doch deze verklaarde het beroep niet-toelaatbaar op 25.02.2013. Volledigheidshalve dient er opgemerkt te worden dat de procedure voor de Raad van State niet bij de asielpcedure hoort. Onder de asielpcedure wordt enkel de duur van de behandeling van de asielaanvraag door de verschillende asielinstanties verstaan, zijnde de Dienst Vreemdelingenzaken, het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Zij oordelen immers over de gegrondheid van de asielaanvraag. De beroepsprocedure voor de Raad van State behoort niet bij die asielpcedure, daar men niet oordeelt over de gegrondheid van de asielaanvraag, dan wel over de correctheid van de procedure. De heer Z. vroeg op zijn beurt op 23.10.2012 een eerste maal asiel aan. Ook zijn asielpcedure werd afgesloten met de beslissing 'weigering vluchtelingenstatus + weigering subsidiaire bescherming' door de RVV, en dit op 23.06.2015. Samen vroegen betrokkenen op 11.09.2015 een tweede maal asiel aan. Deze asielaanvraag werd op 05.12.2016 niet in overweging genomen door het Commissariaat generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS). Betrokkenen dienden tegen deze beslissing een beroep in bij de RVV, doch deze verwierp het beroep op 18.05.2017. Een derde asielaanvraag werd op 03.07.2017 ingediend, maar ook deze asielaanvraag werd door het CGVS niet in overweging genomen op 22.08.2017. Betrokkenen dienden tegen deze beslissing geen beroep in bij de RVV waardoor hun derde asielpcedure met deze beslissing werd afgesloten. Een aparte asielaanvraag in naam van het minderjarig kind werd ingediend op 02.10.2015. De RVV weigerde echter op 18.05.2017 aan het minderjarig kind zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire bescherming.

De duur van de asielpcedures – namelijk iets meer dan 9 maanden voor de eerste asielpcedure van mevrouw O., 2 jaar en 8 maanden voor de eerste asielpcedure van de heer Z., iets meer dan 1 jaar en 8 maanden voor de eerste gezamenlijke asielpcedure, iets minder dan 2 maanden voor de tweede en iets meer dan 1 jaar en 7 maanden voor de asielpcedure van het minderjarig kind – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

De heer Z. beweert dat hij in het land van herkomst werd mishandeld omwille van zijn relatie met mevrouw O. die moslim was en dat zij niet kunnen terugkeren omwille van grote gevaren van agressie t.a.v. betrokkenen vanwege familieleden van mevrouw O. Mevrouw O. verklaart verder dat zij zich onlangs bekeerd heeft tot het orthodoxe christendom waardoor haar gezin nog meer in gevaar zou zijn.

Echter, de ingeroepen elementen werden reeds aangehaald ter ondersteuning van hun verschillende asielaanvragen in de zin van de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 en verworpen door de asieldiensten. Deze elementen kunnen bijgevolg niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden (art. 9bis, §2, 1° van de wet van 15.12.1980). De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen immers bijgevolg geen andere beoordeling dan die van de asielinstanties. Dat onmogelijk, zonder voorleggen van bijkomend bewijsmateriaal, diezelfde verklaringen - die als ongeloofwaardig werden bevonden - in huidige procedure wel aanvaard kunnen worden. Ook de brief van de zus van mevrouw O. die betrokkenen bij onderhavige aanvraag voegen, werd reeds beoordeeld en niet weerhouden door de bevoegde asielinstanties.

Voor wat betreft de bewering dat de traditie van islam een bekering naar een ander geloof verbiedt en dat dat soms zware gevolgen voor de bekeerde zou hebben, dient er opgemerkt te worden dat het enkel bij een blote bewering blijft. Betrokkenen leggen geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is niet onredelijk om van betrokkenen te eisen dat zij, om hun bewering te staven, op zijn minst een begin van bewijs dienen voor te leggen. Ook dienen betrokkenen niet noodzakelijkerwijze terug te keren naar een islamitische regio. Zij tonen niet aan dat zij zich niet op een andere plaats in de Russische Federatie kunnen vestigen, temeer daar zij, indien zij een aanvraag om machtiging tot verblijf via de gewone procedure wensen in te dienen, zich dienen te wenden tot de Belgische ambassade te Moskou. Betrokkene tonen niet aan dat zij niet (tijdelijk) in Moskou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van hun aanvraag om machtiging tot verblijf.

Wat betreft het feit dat betrokkenen doofstom zijn en hun kind nog klein is; betrokkenen laten na om concreet te verduidelijken of aan te tonen waarom dit feit op zich een buitengewone omstandigheid vormt waardoor het voor hen zeer moeilijk is om zich naar het land van herkomst te begeven om daar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen.

Ook de bewering dat hun kind mogelijks een handicap heeft, kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid aangezien het enkel, opnieuw, een blote bewering betreft en deze niet gestaafd wordt door enige vorm van bewijs, bv een medisch attest.

Verder beweren betrokkenen dat er geen normaal stelsel van sociale zekerheid bestaat in de Russische Federatie en dat zij geen woonst of inkomsten hebben. Echter, betrokkenen leggen geen bewijzen voor dat zij niet tewerkgesteld zouden kunnen worden in hun land van herkomst zodat zij geen beroep dienen te doen op de sociale zekerheid aldaar, temeer daar uit hun tweede asielaanvraag is gebleken dat de heer Z. in het verleden reeds gewerkt heeft in zijn land van herkomst (zie beslissing CGVS d.d. 05.12.2016). Bovendien staat het betrokkenen steeds vrij om een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen. De IOM beschikt immers over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan ook de bewering dat betrokkenen geen woonst of inkomsten meer zouden hebben niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

Wat het inroepen van art. 8 van het EVRM betreft, dient er opgemerkt te worden dat dit artikel, voor wat betreft het kerngezin, hier niet van toepassing is aangezien de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen voor het hele gezin geldt zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is. Voor wat betreft de bewering dat hun privéleven zich in België afspeelt, dient er opgemerkt te worden dat betrokkenen niet aantonen dat hun band met België zodanig hecht is of dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid dat dienstig kan verwezen worden naar de door art. 8 van het EVRM geboden bescherming. Bovendien staat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de privé relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan worden beschouwd als een schending van artikel 8 van het EVRM. (Rvs 22 februari 1993, nr42.039, Rvs 20 juli 1994, nr 48.653, Rvs 13 december 2005, nr 152.639)

Wat betreft het aangehaalde argument dat er geen gevaar is voor de openbare orde vanwege betrokkenen dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Tot slot beweren betrokkenen dat een terugkeer naar het land van herkomst in de praktijk een definitieve terugkeer betekent, of, in de allerbeste gevallen, een terugkeer van verscheidene jaren en/of maanden betreft.

Echter, deze bewering wordt niet gestaafd met enige bewijzen. Ook hier betreft het enkel een blote bewering waardoor dit element niet kan aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Bovendien dient er opgemerkt te worden dat deze problemen, de eventuele lange behandelingsperiode (indien deze al zouden bestaan), gelden voor alle Russen die via de gewone procedure een aanvraag om machtiging tot verblijf indienen.

Deze problemen kunnen dan ook, zoals reeds gesteld, niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid, terwijl dit niet zo is voor andere Russische burgers.

De overige elementen (dat betrokkenen respectievelijk sinds 21.10.2012 en 15.03.2012 in België verblijven, dat zij lessen in de Franse gebarentaal hebben gevolgd, dat hun kind naar de kinderopvang gaat, dat hun kind gedoopt is en dat zij een aanbevelingsbrief van de doopmeter voorleggen) verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.”

Op 30 januari 2018 worden ten opzichte van verzoekers bevelen genomen om het grondgebied te verlaten. Dit zijn de tweede en de derde bestreden beslissing:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

Mevrouw,

Naam, voornaam: O., D.

geboortedatum: (...)1973

geboorteplaats: N.

nationaliteit: Russische Federatie

+ minderjarig kind:

- Z., N., geboren op (...)2015, nationaliteit: Russische Federatie

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, onmiddellijk na de kennisgeving.

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grand van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft zij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort, noch van een geldig visum.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 (nul) dagen verminderd omdat:

o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 25.08.2017, haar betekend op 30.08.2017.”

En

“Bevel om het grondgebied te verlaten

De heer,

Naam, voornaam: Z., I.

geboortedatum: (...) 1981

geboorteplaats: Z. I.

nationaliteit: Russische Federatie

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, onmiddellijk na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grand van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort, noch van een geldig visum.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 (nul) dagen verminderd omdat:

o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 25.08.2017, hem betekend op 30.08.2017.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekers voeren een enig middel aan dat luidt als volgt:

“Middel: Schending van zorgvuldigheidsbeginsel, artikel 9bis Vreemdelingenwet, schending van artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, schending van zorgvuldigheidsbeginsel en schending van artikelen 8 van het EVRM

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier én op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het ernstig en moeilijk te herstellen ernstig nadeel in hoofde van verzoekers bij het indienen van huidig verzoek tot nietigverklaring van de bestreden beslissing en tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing is zéér actueel aangezien de bestreden beslissingen aan verzoekers een leven in België ontzegd wordt en ze reeds het bevel ontving om het grondgebied te verlaten en terug te keren naar haar land van herkomst ondanks verzoekster van mening is dat ze in haar land van herkomst geen kans krijgen om normal gezinsleven te voeren in de zin van artikel 8 van het EVRM..

Artikel 8 van het EVRM komt in het gedrang in de hypothese van het terugsturen van verzoekers.

Het is voor verzoekster uitermate moeilijk om België te verlaten omdat dit zou neer komen op het volledig doorbreken van de bestaande harmonie van hun gezin en op een te grote risico van terugkeer.

Hun familiale leven speelt momenteel zich uitsluitend in België af.

Zij hebben veel vrienden en kennissen in België.

Een daadwerkelijke familiekeren in hoofde van verzoekers is duidelijk aanwezig in België welke een terugkeer onmogelijk of minstens zeer moeilijk maakt.

Een beslissing tot terugkeer zou een schending uitmaken van het artikel 8 van het Europees Verdrag ter bescherming van de rechten van de mens en van de fundamentele vrijheden.

Dergelijke beslissing zou een zware en ongerechtvaardigde inmenging in het recht van verzoekster op eerbied voor haar privéleven en familiaal leven vormen.

Dergelijke beslissing zou een zware en ongerechtvaardigde inmenging in het recht van verzoekster op eerbied voor haar privéleven en familiaal leven vormen.

Het artikel 8 van het Europese Verdrag ter bescherming van de rechten van de mens beschermt immers het recht van het individu op eerbied voor zijn privéleven en familiaal leven.

Uit de rechtspraak van het Hof van Cassatie d.d. 19 september 1997 resulteert dat het artikel 8 van het EVRM rechtstreeks effect heeft in het Belgisch recht (Cass., 19 september 1977, nummer JC979J2).

Het artikel 8 beschermt “ het recht van elk menselijk wezen om zijn affectieve, seksuele en familiale relaties te beleven in vol respect van zijn vrijheid, zijn waardigheid en zijn verantwoordelijkheid” voor de ontwikkeling en ontplooiing van zijn eigen persoonlijkheid (L. Renchon, “La convention europeenne et la regulation des relations affectives et familiales dans une société démocratique”, in la Miese en oeuvre interne de la Convention europeenne des droits de l'Homme, Ed. Jeune Barreau de Bxl, 1994, p. 368-369).

Het artikel 8 dekt tevens verschillende situaties en men kan “als normaalgesproken behorend tot het privéleven” beschouwen “alles wat de persoonlijke gezondheid betreft, de godsdienstige of morele overtuigingen, het affectieve en familiale leven, vriendschapsrelaties, en, onder bepaalde voorbehouden, het beroepsleven en het materiële leven” (Cohen-Jonathan, La Convention Europeenne des droits de l'Homme, 1989, p. 368-369).

Het lijdt geen enkel twijfel dat voor verzoekers het samen zijn een fundamenteel element uitmaakt van het privé-leven beschermd door het artikel 8 van het EVRM (CICE, arrest Volesky dd. 29 juni 2004, nummer 63627/00); zelf als afwijkingen van dit recht toegestaan kunnen worden onder de voorwaarden voorzien door het artikel 8, alinea 2 van het EVRM, dan nog wordt ten allen tijde de familiale eenheid als principe behouden en mag de scheiding slechts de uitzondering zijn.

Paragraaf 2 van voormeld artikel staat enkel inmenging in dit recht toe wanneer er op cumulatieve wijze aan drie voorwaarden wordt voldaan: de inmenging moet voorzien zijn door de wet, zij moet conform zijn met de wettelijke doelstellingen gedefinieerd door deze paragraaf en zij moet noodzakelijk zijn in een democratische maatschappij.

Deze laatste vereiste betekent dat de maatregel gerechtvaardigd moet zijn door een gebiedende sociale nood en in proportie dient te zijn met de nagestreefde wettelijke doelstelling (Europees Hof R.M., 13 juli 1995, R.D.E., 1996, p. 755).

De Europese Commissie van de Rechten van de Mens heeft de gelegenheid gehad om te herhalen dat, wanneer de vreemdeling geen familiale banden heeft noch andere banden van sociale integratie in het land waarheen hij wordt geleid, de verwijdering van deze vreemdeling enkel in uitzonderlijke gevallen zou kunnen worden gezien als geproportioneerd (Europees Hof, arrest Djeroud, 23 januari 1991, serie A, nummer 191-B, p. 35-36, § 65).

Een beslissing tot terugkeer zou een inmenging uitmaken in de privé-sfeer en in de persoonlijk sfeer van verzoekers omdat zij een scheiding met zich meebrengt van hen met hun vitale entourage, haar sociale en affectieve cirkel.

De Belgische overheden zijn niet alleen gehouden passief er voor te zorgen dat geen enige schade wordt toegebracht aan de vrijheid van het individu om een normaal privé-leven of familieleven te leiden, eveneens dienen zij actief er voor te zorgen dat het aan het individu de facto mogelijk wordt gemaakt zijn gezinsleven en privé-leven te leiden.

Gezien wat voorafging, zou dergelijke beslissing tot terugkeer niet in proportie zijn met het door Uw diensten nagestreefde doel, ook al zou het doel wettelijk zijn, een dergelijke beslissing zou een

miskening zijn van de eerbied verschuldigd aan het privé-leven en het familiaal leven van verzoekster en haar echtgenoot, en zodoende ook van het artikel 8 EVRM.

Het weze derhalve duidelijk dat er een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel bestaat in hoofde van verzoekers.

Artikel 8 EVRM vormt een normatief open bepaling, die verwijst naar een niet door het rechtssysteem gecreëerde, maar daaraan voorgegeven persoonlijke of maatschappelijke realiteit.

Privacy is niet alleen het recht om een leven te leiden dat onttrokken is aan vreemde blikken, maar ook het recht om relaties aan te gaan met andere menselijke wezens. Deze ruime invulling ligt aan de basis van een lange reeks arresten, waarin het begrip "privé leven" zeer ruim wordt uitgelegd. Een en ander kadeert in het ruimer opzet van EHRM om alle rechten vervat in artikel 8 EVRM ook van toepassing te maken op zichtbare, publieke elementen van de menselijke persoon.

Artikel 8 EVRM waarborgt niet als zodanig het recht om niet uit een bepaald land te worden uitgewezen. Desondanks erkent het EHRM dat gelet op het recht op eerbiediging van het gezinsleven, de terugwijzing van een persoon uit een land waar zijn familie woont verdragsonverenigbaar kan zijn.

Gelet het hiervoor vermelde zou het terugsturen van verzoekers naar hun land van herkomst, een schending uitmaken van artikel 8 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens.

Met het hiervoor vermelde heeft de verwerende partij geen rekening gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing.

Gelet het hiervoor vermelde zou het terugsturen van verzoekers naar hun land van herkomst, een schending uitmaken van artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, m.n. schending van het recht op leven en verbod van foltering omwille van haar politieke problemen in het land van herkomst.

Met het hiervoor vermelde heeft de verwerende partij geen rekening gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing.

De motivering van de bestreden beslissingen is in casu helemaal niet bevredigend.

De tegenpartij houdt geen rekening met bijzonder moeilijke situatie van verzoekers (eerder uiteengezet) en onder meer met het feit dat verzoekers doostom en zeer gevoelig zijn.

Het zal lijden onder meer tot bijzondere moeilijkheid van hun integratie in het land van herkomst.

Verzoekers houden zich het recht voor om met toepassing van artikel 39/76, al. 3 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen tot op de datum van de zitting voor uw Raad bijkomende stukken neer te leggen."

2.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

"Verzoekers stellen een schending voor van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 8 EVRM.

Zij betogen dat de beslissingen hen een leven in België ontzegt en dat ze geen kans krijgen om een normaal gezinsleven te hebben in de zin van artikel 8 EVRM. Hun familiale leven zou zich in België afspelen en ze zouden hier veel vrienden en kennissen hebben. Met artikel 8 EVRM zou geen rekening gehouden zijn bij het nemen van de bestreden beslissing.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat artikel 62 van de Wet van 15 december 1980 en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat het determinerende motief op grond waarvan de beslissing is genomen wordt aangegeven.

Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (R.v.St., nr. 105.103, 26 maart 2002).

De door hen ingediende aanvraag werd immers bij toepassing van artikel 9bis van de Wet van 15 december 1980 onontvankelijk bevonden en er werd ingegaan op alle door hen aangehaalde elementen.

Verzoekers kennen klaarblijkelijk de motieven van de bestreden beslissing, daar zij ze aanvechten in hun verzoekschrift. Aan de formele motiveringsplicht werd derhalve voldaan.

“Overwegende dat, wat de ingeroepen schending van de motiveringsplicht betreft, de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen tot doel heeft betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft; dat uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt; dat hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet; dat de verzoekende partij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht;” (R.v.St., arrest nr. 163.817 dd. 19 oktober 2006, Staatsraad Bamps, G/A 134.748/XIV–14.428)

Waar verzoekers een schending opwerpen van artikel 9bis, dient vooreerst gewezen te worden op de inhoud van dit artikel, zijnde:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de verwerende partij na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu werd geoordeeld dat de door verzoekers aangebrachte gegevens niet toelieten te besluiten dat zij hun aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden niet konden indienen via de, in artikel 9 van de Vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk was.

Verzoekers beriepen zich in hun aanvraag om te worden gemachtigd tot een verblijf in België van meer dan drie maanden op de asielprocedures, het feit dat ze doofstom zijn en hun kindje nog klein is, hun kindje mogelijks een handicap heeft, zij in Rusland geen woonst of inkomsten hebben, op de bescherming van artikel 8 EVRM, het feit dat zij geen gevaar vormen voor de openbare orde, hun langdurig verblijf en integratie en het feit dat hun terugkeer een definitieve terugkeer zou betekenen.

In hun verzoekschrift herhalen verzoekers voorgaande elementen, doch in het middel, richtten zij enkel kritiek m.b.t. artikel 8 EVRM, waardoor de verwerende partij hier dan ook enkel op ingaat.

Het gaat in casu om een eerste toelating, waarbij het EHRM oordeelt dat er geen inmenging is en er derhalve geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Het EVRM als dusdanig waarborgt geen enkel recht voor een vreemdeling om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare

orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

In hun aanvraag om machtiging tot verblijf voerden verzoekers aan dat hun privéleven zich in België afspeelt en dat zij hier vrienden en kennissen hebben. In hun verzoekschrift herhalen zij dit.

Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat verwerende partij wel degelijk rekening heeft gehouden met voorgaande elementen en motiveerde als volgt:

“(…) Wat het inroepen van art. 8 van het EVRM betreft, dient er opgemerkt te worden dat dit artikel, voor wat betreft het kerngezin, hier niet van toepassing is aangezien de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen voor het hele gezin geldt zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is. Voor wat betreft de bewering dat hun privéleven zich in België afspeelt, dient er opgemerkt te worden dat betrokkenene niet aantonen dat hun band met België zodanig hecht is of dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid dat dienstig kan verwezen worden naar de door art. 8 van het EVRM geboden bescherming. Bovendien staat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een privéleven. (…)”.

Bovendien blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat voorafgaand aan het nemen van de bevelen om het grondgebied te verlaten, een onderzoek werd gevoerd naar de elementen vervat in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, waarbij tevens gemotiveerd werd omtrent het gezinsleven en opnieuw werd aangestipt dat de beslissing geldt ten aanzien van het hele gezin en dat het in het belang is van het kindje om de ouders te vergezellen.

Het dient te worden benadrukt dat de bestreden beslissingen niet tot gevolg hebben dat verzoekers enig bestaand verblijfsrecht ontnomen wordt, zodat bezwaarlijk kan gesteld worden dat deze beslissingen op zich een inmenging in verzoeksters privé- en gezinsleven uitmaken. Verzoekers makane ook niet aannemelijk dat zij enkel in België een gezinsleven kunnen uitbouwen.

Tevens moet worden geduïd dat de bestreden beslissingen geen absoluut verbod inhouden voor verzoekers om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven. Verzoekers dient evenwel te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten en de erin voorziene procedures te respecteren. In deze omstandigheden kan dan ook niet besloten worden dat de verwerende partij enige, uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende, positieve verplichting heeft miskend door er verzoekers die onregelmatig in het Rijk verblijft op te wijzen dat zij het Belgisch grondgebied dienen te verlaten, doch de mogelijkheid heeft om mits het respecteren van de verblijfswetgeving een verblijfsstatus te verwerven.

Een schending van artikel 8 van het EVRM kan dan ook niet worden weerhouden.

Het middel is niet ernstig.”

2.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven van de eerste bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de vreemdelingenwet. In de motieven van de tweede en de derde bestreden beslissing wordt verwezen naar de artikelen 7, eerste lid, 1° en 74/14, § 3, 4° van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de eerste bestreden beslissing een motivering in feite, met name dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom verzoekers de

aanvraag niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. In de tweede en de derde bestreden beslissing wordt feitelijk uiteengezet dat verzoekers niet in het bezit zijn van een geldig paspoort of van een geldig visum en dat de termijn om het grondgebied te verlaten wordt herleid naar nul dagen omdat zij niet binnen de toegekende termijn gevolg hebben gegeven aan een eerdere beslissing tot verwijdering. Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt deze motiveringen hen niet in staat stellen te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

2.3.2. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissingen kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoekers bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht en van de zorgvuldigheidsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 9bis van de vreemdelingenwet op grond waarvan de eerste bestreden beslissing is genomen.

2.3.3. Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden waarvan sprake in artikel 9bis van de vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet

blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.

2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris c.q. de minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond was om verzoekers een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, diende de verwerende partij na te gaan of de aanvraag van verzoekers wel regelmatig was ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De vreemdeling moet klaar en duidelijk in zijn aanvraag vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoekers hebben ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in hun land van oorsprong hebben ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

2.3.4. In hun aanvraag van 27 oktober 2017 hebben verzoekers het volgende aangehaald inzake de buitengewone omstandigheden:

- verzoekers zijn doofstom, hun kind is nog klein maar heeft mogelijk ook een handicap;
- zij kunnen niet terugkeren omwille van grote gevaren van agressie tegenover hen vanwege familieleden van verzoekster, het gaat over Tsjetsjenen die Russen haten;
- verzoeker heeft zich van de Islam bekeerd naar het Christendom, wat niet toegelaten is en wat tot zware gevolgen kan leiden;
- verzoekers hebben geen huis en geen inkomsten in hun land van herkomst, er is geen normaal stelsel van sociale zekerheid in de Russische Federatie;
- zij weten niet waarnaartoe in geval van een terugkeer, ze hebben geen eigen woning en geen geld om iets te huren;
- de kern van hun belangen bevindt zich in België waar zij al meer dan vijf jaar verblijven;
- artikel 8 van het EVRM komt in het gedrang bij het terugsturen van verzoekers, België verlaten zou neerkomen op het doorbreken van de bestaande harmonie van het gezin, hun familiaal en privéleven speelt zich in België af;
- het gaat om een prangende humanitaire situatie in hoofde van verzoekers.

In de bestreden beslissing wordt hierop geantwoord zoals weergegeven onder punt 1. van dit arrest.

Verzoekers uiten in het middel enkel kritiek op het motief inzake artikel 8 van het EVRM en voeren ook de schending aan van artikel 8 van het EVRM zelf. Zij uiten geen kritiek op de overige motieven van de eerste bestreden beslissing. Deze overige motieven houden dus stand.

2.3.5. In de bestreden beslissing wordt het volgende geantwoord op de elementen inzake artikel 8 van het EVRM die verzoekers hadden ingeroepen in hun aanvraag:

“Wat het inroepen van art. 8 van het EVRM betreft, dient er opgemerkt te worden dat dit artikel, voor wat betreft het kerngezin, hier niet van toepassing is aangezien de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen voor het hele gezin geldt zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is. Voor wat betreft de bewering dat hun privéleven zich in België afspeelt, dient er opgemerkt te worden dat betrokkenen niet aantonen dat hun band met België zodanig hecht is of dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid dat dienstig kan verwezen worden naar de door art. 8 van het EVRM geboden bescherming. Bovendien staat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de privé relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan worden beschouwd als een schending van artikel 8 van het EVRM. (Rvs 22 februari 1993, nr42.039, Rvs 20 juli 1994, nr 48.653, Rvs 13 december 2005, nr 152.639)”

Verzoekers geven in het middel grotendeels een herhaling weer van hun uiteenzetting over artikel 8 van het EVRM in hun aanvraag van 27 oktober 2017. Het louter herhalen van onderdelen van de aanvraag, zonder kritiek te uiten op het antwoord daarop door de verwerende partij, volstaat niet om aan te tonen dat deze motieven feitelijk onjuist of kennelijk onredelijk zijn. Verzoekers tonen geen schending aan van de materiële motiveringsplicht of van de zorgvuldigheidsplicht. Een schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet wordt evenmin aangetoond. Dit onderdeel van het enig middel is ongegrond.

2.3.6. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka/België*, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een *"fair balance"* moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een *"fair balance"* tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins-/ privéleven hier te lande, en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat het bestaan van een privé/gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM, niet wordt betwist.

Bijgevolg dient de Raad te onderzoeken is of er sprake is van een schending van het recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland (GK)*, § 115; EHRM 24 juni 2014, *Ukaj/Zwitserland*, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39; EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 43). De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, *Kurić en a./Slovenië (GK)*, § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 100). De Staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet onderzocht worden in het licht van de vraag of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating tot binnenkomst en/of verblijf heeft verzocht, dan wel of het gaat om een weigering van een voortgezet verblijf.

In casu betreft het een situatie eerste toelating.

Hierbij oordeelt het EHRM dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet eerder onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, *Ahmut/Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 38; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 105). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van de het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge.

De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, *Rees/The United Kingdom*, § 37; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 106-107). In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

Een ander belangrijke overweging is of het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van een van hen er toe leidt dat het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, *Paposhvili/België*, § 142).

Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijk procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure, die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Deze procedurele vuistregel is volgens het EHRM tevens van toepassing op situaties waar sprake is van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 46; EHRM 10 juli 2014, *Tanda-Muzinga/Frankrijk*, § 68). Staten gaan hun

beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen op zorgvuldige wijze een redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, *Nuñez/Noorwegen*, § 84; EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 62).

In de eerste bestreden beslissing wordt het volgende overwogen:

“Wat het inroepen van art. 8 van het EVRM betreft, dient er opgemerkt te worden dat dit artikel, voor wat betreft het kerngezin, hier niet van toepassing is aangezien de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen voor het hele gezin geldt zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is. Voor wat betreft de bewering dat hun privéleven zich in België afspeelt, dient er opgemerkt te worden dat betrokkenen niet aantonen dat hun band met België zodanig hecht is of dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid dat dienstig kan verwezen worden naar de door art. 8 van het EVRM geboden bescherming. Bovendien staat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de privé relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan worden beschouwd als een schending van artikel 8 van het EVRM. (Rvs 22 februari 1993, nr42.039, Rvs 20 juli 1994, nr 48.653, Rvs 13 december 2005, nr 152.639)”

In het administratief dossier bevindt zich een synthesesnota van 30 januari 2018, waaruit blijkt dat de verwerende partij bij het nemen van de tweede en de derde bestreden beslissing rekening heeft gehouden met het volgende:

“Bij de behandeling van de aanvraag, werden de volgende elementen onderzocht (in toepassing van artikel 74/13)

1) Hoger belang van het kind:

-> vermits betrokkenen de wettelijke vertegenwoordigers zijn van het minderjarig kind, is het in het belang van het kind dat het de administratieve situatie van haar ouders volgt. Ook is het kind nog niet school- en/of leerplichtig

2) Gezin- en familieleven:

-> de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen geldt voor het hele gezin zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is.

3) Gezondheidstoestand:

-> betrokkenen halen geen medische elementen aan.”

Hieruit blijkt dat de verwerende partij erop heeft gewezen dat de beslissingen voor heel het gezin gelden, zodat er geen sprake is van een verbreking van de familiale banden. Inzake hun band met België, merkt de verwerende partij op dat verzoekers niet aantonen dat hun band met België zodanig hecht is of dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid, dat dienstig zou kunnen worden verwezen naar de bescherming geboden door artikel 8 van het EVRM. Inzake de omstandigheid dat verzoekers niet aantonen dat er buitengewone omstandigheden zijn die verantwoordelijk zijn dat zij hun aanvraag in België kunnen indienen en zij daarom hun aanvraag in het buitenland moeten indienen, stelt de verwerende partij dat de terugkeer naar het land van herkomst om daar een machtiging aan te vragen, niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een privéleven. De verwerende partij vervolgt in dit verband dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst geen breuk betekent van de privérelaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. De verwerende partij verwijst in dit verband nog naar vaste rechtspraak van de Raad van State waaruit blijkt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving, niet kan worden beschouwd als een schending van artikel 8 van het EVRM. Inzake het kind van verzoekers merkt de verwerende partij op dat het in het belang is van het kind dat dit de administratieve situatie van de ouders volgt en dat het kind nog niet school- en/of leerplichtig is.

De verwerende partij heeft bijgevolg rekening gehouden met de concrete situatie van verzoekers. Verzoekers brengen geen concrete hinderpalen aan of elementen aan die zouden aantonen dat er *in casu* een schending is van artikel 8 van het EVRM. De schending van deze bepaling kan niet worden aangenomen.

2.3.7. Het enig middel is in al zijn onderdelen ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig november tweeduizend achttien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET